

N. W. Jensen: De Grunde, der have bevæget Mindretallet, hvoraf jeg har den Ære at være den ene Halvdel, til at følge Flertallet i nærværende Tilfælde, ville finde deres tilstrækkelige Forklaring i selve Erklæringen, og jeg skal derfor ikke nu gaa nærmere ind paa dem, men kun supplere dem med nogle Bemærkninger for mit eget Vedkommende. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at den ærede Minister ikke, da Lovforslaget kom frem første Gang, forlangte Pensionsberettigelse for Klassen A. og for Halvdelen af Klassen B., fordi jeg finder dette stemmende med Billighed og Retfærdighed, og jeg beklager det saa meget mere, som det forekommer mig, at Unblabelsen heraf vidner om, at der ikke er noget aldeles bestemt Princip, efter hvilket man gaar ved Overvejelser af Lønnings- og Pensionsspørgmaal i Regjeringen, forinden Lovforslagene komme her til Forhandling. Jeg tror, at det Princip, som den ærede Minister har hentydet til idag, vilde være det rigtige og naturlige, at det altsaa vilde være rigtigt at parallelisere beslagtebe Embedsstillinger, og at det altsaa i dette Tilfælde vilde have være naturligt at se hen til, hvorledes Løds- og Postvæsenets Embedsmænd vare stillede, og saa at gjøre noget Lignende for Telegrafembedsmændene. Det har man ikke gjort, og, saavidt jeg ser, er det paa Grund af forskjellige indhentede Oplysninger; men jeg er berettiget til at gaa ud fra, at Spørgsmaalet har været saa vel overvejet fra Regjeringens Side, at man af Grunde, som jeg ikke nærmere skal komme ind paa, ikke vilde forlange Pension for denne Klasse Embedsmænd. Da nu Lovforslaget kom ind i Landstinget, maatte Spørgsmaalet blive, hvorvidt Regjeringen burde modtage en Forbedring af denne Natur. Jeg vil sige dertil, at jeg anser det for principmæssig urigtigt, at Regjeringen vil modtage Pensionsberettigelse til Embedsmænd, naar den ikke selv har forlangt den. Er Talen derimod om at nedsætte Satser, som Regjeringen har forlangt i et Lovforslag, vil jeg paa samme Maade finde det naturligt, at Regjeringen ligesaa bestemt vil holde paa sine Satser, medmindre der gives de Vedkommende en Erstatning, og denne staar i rimeligt Forhold til de oprindelig foreslaede Satser. Dette tror jeg er Tilfældet med det Forslag, som nu foreligger, idet det fra Ministerens Side blev erkjendt ved 2den Behandling ligesom ogsaa idag, at, uagtet man havde foretaget enkelte Forandringer, vilde han dog gaa ind paa dem, fordi han maatte erkjende, at Udvalget i det Hele havde behandlet Lovforslaget med Velvillie, og han opfor-

drede derfor ogsaa den Gang Thinget til at gaa ind paa dem. Jeg tilstaar derfor, at jeg havde ventet, at dette Lovforslag forlængst var kommet ud i Verden, saa meget mere som det her ved 2den Behandling var blevet enstemmig vedtaget — jeg tror forresten, at det vedtoges uden Afstemning — og gif uden Omtale igjennem ved 3die Behandling. Jeg beklager derfor, at det nu er kommet tilbage til os, og jeg beklager det væsentligst af Hensyn til de paagældende Embedsmænd. Daaes Stilling er jo saaledes, at, naar man overhovedet er istand til at hjælpe paa dem, er det rigtigt, at man gjør sit Bedste for hurtigst mulig at faae en Lov i den Retning ud. Nu er jo imidlertid Lovforslaget kommet tilbage til os, og det har paa sin Vandring givet Anledning til, at der er kommet en Betænkning frem i det andet Thing, der gaar ind paa en Bedømmelse af Embeds- og Bestillingsmændenes Naar i det Seletaget, og denne Betænkning har da atter affødt en Erklæring fra Flertallet i det Udvalg, som har været nedsat i dette Thing. Mindretallet i Udvalget, hvortil jeg hører, har dog ikke fundet sig foranlediget til at udtale sig om denne i selve Erklæringen. Jeg skal tillade mig at gjøre dette nu.

Udvalget i det andet Thing har dog ladet sig nøie med at vise hen til de nuværende Embeds- og Bestillingsmænd; men Flertallet i det her nedsatte Udvalg har ikke kunnet nøies med dette, det er gaaet meget længere tilbage. Det er gaaet henvend 200 Aar tilbage i Tiden og bedømmer først Tilstanden fra 1660 til 1848 og derefter i Tiden fra 1848 og indtil nu. Ser man saa paa, hvad Gjenskanden er for Udtalelserne om Tilstanden fra 1660 til 1848, viser det sig, at man mindre har haft Syn paa selve Embedsstanden, end man har bestræbt sig for at finde Midler til at komme den latinske Dannelsen tillivs. Men naar man i den Retning her paakalder Historiens Vidnesbyrd, faar man unegtelig et stærkt Indtryk af, at Historien kan læses paa mange Maader, og man maa virkelig læse Historien med uendelig stærktfarvede Brillen for at faae det Billede ud, som Flertallet her har fremtryllet. Det er vel ikke parlamentarisk at sige, at dette Billede ikke er sandt, men jeg vil da sige, at det er saa langt fra at være korrekt som menneskelig muligt. Ser man tilbage paa den Tid, som altsaa paa denne Maade er kommen ind under en historisk Undersøgelse, tror jeg, at den allerførste Del af de Herrer ville være i Stand til at sige sig selv, hvor vrangt dette Billede er. Der er en Digter, der har sagt det